

вя и азъ сжщото. Ходилъ не ходилъ 3—4 години на училище, ето ме и вънъ отъ него, човѣкъ въ обществото. Памѣтна остана за мене тая година. Бѣше 1862, тъкмо тогава, когато докараха въ Сливенъ Аджема и Филипъ-Тотю, уловени въ Ново-Загорско. Избрахъ си занаятъ кундурадгия. Често мѣнявахъ господаритѣ си. Зеръ остро чиясло въ торба не стои! Прилѣгаше ми да работя. Въ кжсо врѣме, азъ бѣхъ признатъ за калфичка. Почнахъ да работя съ надница, кждѣто намѣряхъ по-насмѣтка. По едно врѣме бѣхъ налѣтилъ на единъ господарь, който много измжчваше работниците си. Работихме 6—7 души при него. По цѣла нощъ трѣбваше да чукаме. Твърдѣ малко врѣме ни отдѣляше за спане. Вечеръ късно, а утрината още спали недоспали, току викаше: „Хайде ставайте!“ На часовникъ тогава не гледахме. Трѣбваше да работимъ до като се изгорятъ опрѣдѣленитѣ свѣщи.

Това врѣме бѣше врѣме на народния интересъ. Всичко тогава вървѣше въ пжтя си, всичко прогресираше. Отъ една страна „Ора-кали“ и „тиха-барисъ“ исчезваха, отъ друга пѣкъ четитѣ, които кръстосваха всѣко лѣто изъ сливенскитѣ балкани, отъ чисто хайдутски се обърнаха на възстанически. Това бѣше плодъ на врѣмето. Раковски, тоя апостолъ на свободата, посѣ сѣмето. Той вдѣхна любовъ всѣкому къмъ отечеството, като показа пжтя къмъ спасението. Агитацията за свободата на България се усилваше. За забѣлѣзване бѣше тогава четата на Панайотъ Хитовъ. Кой не е чувалъ за тоя хайдутинъ? Кой не е слушалъ за тоя възстаникъ, за тоя ратникъ за свободата на отечеството ни? Тия, които го познаватъ, както него, така и дѣлата му, казватъ: „Той бѣ готовъ да заколи и баща си въ балкана за злато. но отъ послѣ даваше си и живота за свободата на отечеството.“ Пѣкъ и това е твърдѣ вѣрно. Вѣрватъ, че и самия той, който е покритъ съ бѣли косми нѣма да откаже това. По това врѣме Димитръ Топаловъ бѣше излѣзълъ съ 15—20 момчета и поискалъ